

## ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

|   |     |
|---|-----|
| <i>Πρόλογος</i> .....                       | 13  |
| 1. Η πρώτη μπάλα και οι πρώτες επαφές ..... | 17  |
| 2. Ο Πίμπε και ένα όνειρο .....             | 23  |
| 3. Η χειρότερη ομάδα της πόλης .....        | 28  |
| 4. Στο σχολείο .....                        | 36  |
| 5. Το κάλεσμα της Νιούελς .....             | 42  |
| 6. Ο καλός γιατρός .....                    | 53  |
| 7. Αποτελέσματα .....                       | 62  |
| 8. Το πρωτάθλημα συναχώνεται .....          | 69  |
| 9. Παγιά .....                              | 74  |
| 10. Η αναζήτηση .....                       | 80  |
| 11. Ατλέτικο Ρίβερ Πλέιτ .....              | 84  |
| 12. Ο ξένος .....                           | 92  |
| 13. Χάνοντας την ακτή .....                 | 98  |
| 14. Το τέλος του ουράνιου τόξου .....       | 101 |
| 15. Η αναμονή .....                         | 106 |
| 16. Η χαρτοπετσέτα .....                    | 114 |

|   |            |
|---|------------|
| 17. Αντίο, Τρεις Σωματοφύλακες .....      | 123        |
| 18. Γλυκιά πατρίδα μου, Ροζάριο .....     | 128        |
| 19. Τι μπορούν να γίνουν τα όνειρα .....  | 130        |
| <i>Τροπαιοθήκη του Λιονέλ Μέσσι .....</i> | <i>134</i> |
| <i>Ρεκόρ .....</i>                        | <i>138</i> |
| <i>Βιβλιογραφία .....</i>                 | <i>141</i> |

## *Ευχαριστίες*

Η ζωή του Λίο Μέσσι είναι μια ζωή φτιαγμένη στον Παράδεισο· μοιάζει βγαλμένη απευθείας από το σινεμά. Το βιβλίο αυτό οφείλει την ύπαρξή του αποκλειστικά στους Γιτζάκ και Γιόναθαν Γκίνσμπεργκ του εκδοτικού οίκου Sole Books. Η αφοσίωσή τους στο ποδόσφαιρο και η αγάπη τους για τον Λίο Μέσσι με συγκίνησαν. Η βαθιά, άνευ όρων αγάπη και υποστήριξη προς το πρόσωπό μου με βοήθησαν να γράψω αυτό το βιβλίο.

Επίσης, στον Γκραν Μάστερ Μαρκ Κοξ, που μου έμαθε να σκέφτομαι σαν πρωταθλητής.



ΠΡΟΛΟΓΟΣ

*Βαρκελώνη, Μάρτιος 2001*

«Πτήση 7767 για Μπουένος Άιρες, έτοιμη για επιβίβαση».

Το μεγάφωνο του αεροδρομίου της Βαρκελώνης ξάφνιασε τον δεκατριάχρονο Λιονέλ Μέσσι που κόλλησε στο πλευρό της μητέρας του, της Σέλια. Δίπλα του καθόταν ο πατέρας του, ο Χόρχε. Ο Λίο, όπως τον φώναζαν σχεδόν όλοι, από δω και πέρα θα έμενε στη Βαρκελώνη μαζί με τον πατέρα του. Τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειάς του –η μητέρα του η Σέλια, τα μεγαλύτερα αδέρφια του, ο Ματίας και ο Ροντρίγκο, και η μικρή του αδερφή, η Μαρία Σολ– θα γυρνούσαν πίσω στην πατρίδα τους, στο Ροζάριο της Αργεντινής. Ο Λίο ήταν έτοιμος να εγγραφεί στην Ποδοσφαιρική Ακαδημία της θρυλικής ομάδας της Μπαρτσελόνα. Όσοι τη λάτρευαν την αποκαλούσαν με το χαϊδευτικό της: Μπάρτσα. Σήμερα η οικογένεια Μέσσι χωριζόταν και, όπως όλα έδειχναν, για πολύ καιρό.

Μια μεγάλη ουρά από επιβάτες για την Αργεντινή άρχισε να επιβιβάζεται στο αεροπλάνο. Η Σέλια απο-

χαιρέτησε τον σύζυγό της με ένα φιλή, προσπαθώντας να πνίξει τα δάκρυά της. Δεν ήξερε αν θα άντεχε να ζήσει χωρίς τον μικρότερό της γιο, τον Λίο. Οι άνθρωποι της Μπαρτσελόνα πίστευαν ότι ήταν ξεχωριστός και η μητέρα του ένιωθε μεγάλη περηφάνια γι' αυτόν. Μακάρι η γιαγιά του να ήταν μαζί τους εκείνη τη στιγμή. Η γιαγιά Σέλια τα ξεκίνησε όλα. Εκείνη διέκρινε πρώτη το ποδοσφαιρικό ταλέντο του Λίο.

Η οικογένεια Μέσσι λάτρευε το ποδόσφαιρο. Και όταν η Σέλια έσφιξε το χέρι του άντρα της για τελευταία φορά προτού επιβιβαστεί στο αεροπλάνο, θυμήθηκε τον αγώνα ποδοσφαίρου που παρακολούθησαν την πρώτη μέρα του μήνα του μέλιτός τους. Γύρισε και αγκάλιασε τον γιο της τον Λίο με μάτια βουρκωμένα, αφού δεν μπορούσε πια να συγκρατήσει τα δάκρυά της.

«Μην κλαις, μαμά» είπε ο Λίο.

«Συγγνώμη, Λίο» είπε. «Φέρομαι σαν ηλίθια».

«Όχι, μαμά» είπε ο Λίο για να την παρηγορήσει. «Απλώς νοιάζεσαι για μας».

Περίμεναν πολύ καιρό μέχρι να τους απαντήσει η Μπάρτσα. Επί μήνες η μητέρα ανησυχούσε μήπως αυτή η ομάδα φερόταν όπως και όλες οι υπόλοιπες – μήπως δηλαδή απέσυρε το ενδιαφέρον της την τελευταία στιγμή. Όμως τον είχαν επιλέξει στ' αλήθεια, και τώρα εκείνη γυρνούσε πίσω στην πατρίδα...

«Όταν τελειώσει η σεζόν, θα γυρίσουμε σπίτι, μαμά» την παρηγόρησε ο Λίο σκουπίζοντας τα δάκρυά της με την παλάμη του. «Σ' το υπόσχομαι».

Έπειτα από αρκετούς μήνες στη Βαρκελώνη, η ομάδα είχε δεσμευτεί τελικά να δεχτεί τον έφηβο στην Ακαδημία τους προσδοκώντας να λάμψει το ταλέντο του Λίο στο γήπεδο της Μπαρτσελόνα. Η απόφαση είχε προκαλέσει ανάμεικτα συναισθήματα στη Σέλια, στον Ματίας, στον Ροντρίγκο, ακόμα και στη μικρή Μαρία Σολ. Ένωθαν νοσταλγία για την πατρίδα τους, την Αργεντινή, και την πόλη τους, το Ροζάριο, και αντιλαμβάνονταν ότι αυτή ήταν η μεγάλη ευκαιρία του Λίο να κάνει τα όνειρά του πραγματικότητα και να παίξει ποδόσφαιρο επαγγελματικά. Όμως λάτρευαν τον Λίο και θα τους έλειπε πάρα πολύ. Ήταν μόνο δεκατριών ετών.

Ο Χόρχε και ο Λίο επέστρεψαν στο ξενοδοχείο τους σιωπηλοί. Ο οδηγός της Μπάρτσα, ο Οκτάβιο, έκανε μία παράκαμψη. Ο Λίο καθόταν μαζί του στην μπροστινή θέση και απολάμβανε κάθε λεπτό της διαδρομής. Ο Χόρχε τον παρακάλεσε να κόψει ταχύτητα μιλώντας του ισπανικά της Αργεντινής και ο Οκτάβιο χαμογέλασε ακούγοντάς τον. Καταγόταν κι ο ίδιος από την Αργεντινή και ήξερε τη διαφορά ανάμεσα στα ισπανικά που μιλούσαν στην Αργεντινή και τα καταλάνικα, την παραλλαγή που μιλούσαν στην Καταλονία.

«Είπα κάτι αστείο;» ρώτησε ο Χόρχε.

«Εδώ στην Καταλονία μιλούν κάπως διαφορετικά απ' ό,τι στην Αργεντινή. Όμως μην ανησυχείτε, κύριε Μέσσι. Θα τα μάθετε με τον καιρό».

Σε σύγκριση με το Ροζάριο, η πόλη της Βαρκελώνης ήταν τεράστια και πανέμορφη, γεμάτη κτίρια που άγ-

γίζαν τον ουρανό. Ο Λίο παρατηρούσε τη γραμμή του ορίζοντα να περνάει δίπλα τους με ταχύτητα και ο Χόρχε κοιτούσε εξεταστικά τον Λίο. Τελικά ο Χόρχε είπε: «Μου λείπουν ήδη».

«Κι εμένα» είπε ο Λίο, με τα μάτια του κολλημένα στις ομορφιές της πόλης.

«Θα μπορέσεις να τα βγάλεις πέρα; Μόνος σου στη Βαρκελώνη;»

«Δεν θα είμαι μόνος, μπαμπά. Θα έχω εσένα και την ομάδα».

Ο Χόρχε χαμογέλασε ικανοποιημένος. Αυτό ήταν το καλό με τον Λίο. Πάντα κατάφερνε να τα βγάλει πέρα. Πέρασε το χέρι του στους ώμους του γιου του κι εκείνος έγειρε πάνω στον πατέρα του κλείνοντας τα μάτια, όπως έκανε πάντα. Λίγο πριν τον πάρει ο ύπνος, ο Λίο σκέφτηκε την αγαπημένη του πόλη, το Ροζάριο, και θυμήθηκε πώς βρέθηκε στη Βαρκελώνη.



*Η πρώτη μπάλα και οι πρώτες επαφές*

Η οικογένεια Μέσσι ήταν μαζεμένη γύρω από το παλιό τραπέζι της κουζίνας του σπιτιού τους στο Ροζάριο, απορροφημένη από μια έντονη συζήτηση. Η Σέλια είχε στρώσει το καλό τραπεζομάντιλο. Στο κέντρο του τραπεζιού υπήρχε μια μεγάλη σπιτική τούρτα με τέσσερα κεράκια. Εκείνη τη μέρα ο Λιονέλ Μέσσι γινόταν τεσσάρων ετών, αλλά ήταν εξαφανισμένος. Ενώ όλοι τού εύχονταν τραγουδώντας χρόνια πολλά για τα γενέθλιά του, εκείνος κρυβόταν γεμάτος αμηχανία πίσω από τον Ματίας και τον Ροντρίγκο, τα μεγαλύτερα αδέρφια του. Στον Λίο δεν άρεσε να συγκεντρώνει επάνω του όλη την προσοχή, αλλά ήξερε ότι αν δεν εμφανιζόταν έγκαιρα, δεν θα υπήρχε κείκ ούτε δώρα για εκείνον. Όταν έφτασε η στιγμή για να σβήσει τα κεράκια, ο Ροντρίγκο είδε τον μικρό του αδερφό να κρύβεται, χαμογέλασε και τον έσπρωξε μπροστά. «Εμπρός, Λίο, κάνε μια ευχή» του είπε.

Ο Λίο πήγε να πει κάτι, αλλά ο Ματίας τού έκλεισε το στόμα. «Όχι φωναχτά, αλλιώς δεν θα πιάσει». Ο Λίο

κοίταξε τον μεγαλύτερο αδερφό του, συγκατένευσε κι έπειτα σφάλισε τα μάτια του και έκανε την ευχή, με τα χείλη του να σαλεύουν. Ο Χόρχε χαμογέλασε.

Εκείνη τη στιγμή στο δωμάτιο μπήκε η γιαγιά Σέλια. Όταν ο Λίο τελείωσε την ευχή του, άνοιξε τα μάτια του και το πρόσωπό του έλαμψε βλέποντάς την. Η ηλικιωμένη γυναίκα έκρυβε το δώρο του πίσω από την πλάτη της. Πρώτα εμφάνισε το ένα της χέρι, που ήταν άδειο. Έπειτα το άλλο, και τότε ο Λίο είδε αμέσως τι κρατούσε. «Αυτό δεν ήθελες για τα γενέθλιά σου, Λίο;» ρώτησε.

«Ναι!» φώναξε όλος χαρά ο Λίο καθώς η γιαγιά Σέλια πετούσε προς το μέρος του μια ολοκαίνουρια μπάλα ποδοσφαίρου. Πώς το ήξερε; Ήταν τέλεια! Μέγεθος 5, με μπλε πεντάγωνα. Μια κλασική μπάλα. Το μπλε ήταν το αγαπημένο του χρώμα, όλη η οικογένεια το ήξερε. Έχωσε την μπάλα κάτω από τη μασχάλη και άρχισε να τρέχει προς την πόρτα για να παίξει στον δρόμο, αλλά ο Ματίας τον άρπαξε από τον γιακά και τον τράβηξε πίσω. «Έλα, ρε τίγρη! Μπορείς να παίξεις αργότερα. Τώρα ας φάμε λίγη τούρτα».

Ο Λίο σήκωσε το βλέμμα, κοίταξε τον μεγάλο του αδερφό και συμφώνησε, ενώ όλοι γύρω του γελούσαν. Γέλασε κι ο ίδιος καθώς η μαμά του έκοβε χαρούμενη την τούρτα σε μεγάλα κομμάτια και έδωσε το πρώτο στον Λίο. «Για τον εορτάζοντα» είπε. Ο Λίο πήρε το κομμάτι και άρχισε να το καταβροχθίζει λαίμαργα. Ήταν γλυκιά, με βατόμουρο και βανίλια, όπως ακριβώς του άρεσε.

Λίγο αργότερα ο Ματίας και ο Ροντρίγκο βγήκαν έξω για να παίξουν με τα ξαδέρφια τους. Ο Λίο έμεινε στο σπίτι. Έτρεξε στην κρεβατοκάμαρα και κοίταξε έξω, κάτω από ένα στέγαστρο στον δρόμο όπου τα ξαδέρφια και τα αδέρφια του έπαιζαν ποδόσφαιρο. Ο ποτρέρο, όπως έλεγαν τον δρόμο στο Ροζάριο, ήταν ζεστός και γεμάτος σκόνη. Ο Λίο παρακολουθούσε τα παιδιά με προσήλωση, αλλά παραήταν ντροπαλός για να πάει μαζί τους. Ήταν πολύ πιο μικρόσωμος από τους άλλους και πίστευε ότι αν έπαιζε μαζί τους, κινδύνευε να τον ποδοπατήσουν.

«Εμπρός, Λίο, πήγαινε!» ακούστηκε μια φωνή από το άνοιγμα της πόρτας. Ο Λίο, που ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι, στριφογύρισε απότομα καθώς η γιαγιά Σέλια μπήκε στο μικρό δωμάτιο.

«Βγες έξω στον ποτρέρο και παίξε με τα άλλα παιδιά, Λίο» είπε η γιαγιά. «Μη μένεις κλεισμένος στο δωμάτιό σου. Έχεις ανάγκη από ήλιο. Σε βοηθάει να μεγαλώσεις». Και λέγοντας αυτό, τον έπιασε από το χέρι και τον έστησε στα πόδια του. «Έλα, κάνε τα ξαδέρφια σου να νιώσουν τι πάει να πει πόνος. Πήγαινε να δείξεις σε αυτούς τους ερασιτέχνες ότι είσαι καλύτερός τους» είπε η γιαγιά Σέλια.

«Κι εσύ θα με προπονείς!» είπε ο Λίο.

Η γιαγιά Σέλια άρχισε να χαχανίζει καθώς ο Λίο παίρνοντας την καινούρια μπλε μπάλα του, τη φίλησε στο μάγουλο κι έτρεξε έξω. Μόνη στο δωμάτιο, η Σέλια κοίταξε τον τοίχο πάνω από το κρεβάτι όπου με τη

βοήθειά της ο Λίο είχε κρεμάσει φωτογραφίες του Αργεντινού γίγαντα του ποδοσφαίρου, του Μαραντόνα, ενός από τους καλύτερους ποδοσφαιριστές όλων των εποχών. Για την οικογένεια του Μέσσι αλλά και για όλη την Αργεντινή, ο Ντιέγκο Μαραντόνα ήταν κάτι σαν αυτοκράτορας.

Ο Λίο κόλλησε την πλάτη του στον τοίχο του σπιτιού, λίγα μέτρα από τον δρόμο, και παρακολουθούσε σχεδόν αθέατος τα ξαδέρφια και τα αδέρφια του να τρέχουν στον δρόμο, να φωνάζουν και να σηκώνουν τόση σκόνη με τις κλοτσιές τους, που καλά καλά δεν μπορούσαν να δουν την μπάλα. Είναι όλοι τους πανύψηλοι, σκέφτηκε ο Λίο, κι εγώ είμαι μια σταλιά. Όσο κι αν πίεζε τον εαυτό του, του ήταν δύσκολο να βγει στο φως του ήλιου και να εμφανιστεί μπροστά στους άλλους. Έτσι κι αλλιώς, κανένας δεν θα τον έπαιρνε στην ομάδα του. Συνέχισε να κοιτάζει τα παιδιά για μια στιγμή ακόμα κι έπειτα γύρισε τρέχοντας στην κουζίνα του σπιτιού.

Έπεσε πάνω στη Σίντια, τη γειτονοπούλα του. Οι δυο τους ήταν σαν δίδυμα: οι μητέρες τους είχαν γεννήσει την ίδια χρονιά, τον ίδιο μήνα και την ίδια μέρα. Από τότε ήταν κολλητοί. «Να τα εκατοστήσεις, Λίο. Γιατί κρύβεσαι;» τον ρώτησε λες και ήταν το πιο φυσιολογικό πράγμα του κόσμου.

«Δεν κρύβομαι!» της αντιγύρισε απότομα ο Λίο.

«Τότε τι γυρεύεις εδώ; Το παιχνίδι είναι εκεί έξω» του είπε.

«Ποιο παιχνίδι;» ρώτησε ο Λίο.

Τα μάτια της Σίντια έπεσαν στην καινούρια μπλε μπάλα που κρατούσε ο φίλος της. «Το παιχνίδι που παίζουν τα ξαδέρφια σου στον δρόμο. Τι βλέπω, πήρες καινούρια μπάλα;»

Διαβάζει τις σκέψεις μου, συλλογίστηκε ο Λίο. Και βέβαια κρυβόταν. Φοβόταν να παίξει με τα μεγάλα παιδιά. Όμως δεν είχε καμία όρεξη να το πει σε εκείνη.

Του πήρε την μπάλα από τα χέρια και την κοίταξε προσεκτικά. «Ωραία μπάλα» είπε επιστρέφοντάς τη στον Λίο. «Ίσως πρέπει να εξασκηθείς λιγάκι για να τη συνηθίσεις». Έπειτα έκανε μεταβολή και απομακρύνθηκε. Ο Λίο την κοίταξε για μια στιγμή και έστρεψε ξανά το βλέμμα του στην ολοκαίνουρια μπάλα που είχε στο χέρι του.

Η μητέρα του ήταν στη μικρή κουζίνα και ετοιμάζε το αγαπημένο φαγητό του Λίο για την ημέρα των γενεθλίων του. Ήταν μια παλιά συνταγή από την ιταλική πλευρά της οικογένειας. Τη δική της πλευρά. Την πλευρά των Κουτσιότινι. Λαχταριστές φέτες τηγανητό κρέας με ζαμπόν, τυρί μοτσαρέλα και σάλτσα ντομάτα για γαρνιτούρα. Σήκωσε το βαρύ τηγάνι που ήταν γεμάτο με κομμάτια μοσχάρι και σπιτικά μακαρόνια με σάλτσα και το ακούμπησε στη στόφα με ένα βαρύ ΝΤΟΥΠ. Για μια στιγμή σταμάτησε για να αφουγκραστεί. Τι ήταν αυτός ο ήχος; ΝΤΟΥΠ. Να τος πάλι. ΝΤΟΥΠ. Χαμήλωσε τη φωτιά και πήγε στο παράθυρο να δει τι ήταν αυτό που προκαλούσε τον ήχο.

ΝΤΟΥΠ. Ήταν ο Λίο, έξω από το παράθυρο της κουζίνας, που κλοτσούσε την καινούρια του μπάλα στον πλαϊνό τοίχο του σπιτιού. ΝΤΟΥΠ. Αριστερό πόδι, ΝΤΟΥΠ. Δεξί πόδι, ΝΤΟΥΠ. Πετούσε την μπάλα στον αέρα, μετά την κατέβαζε στον μηρό του, έπειτα χωρίς καθυστέρηση στο πόδι του κι αμέσως τη σούταρε στον τοίχο. ΝΤΟΥΠ.

Ο ήχος έφερε τη γιαγιά Σέλια στην κουζίνα. ΝΤΟΥΠ. Κοίταξε με απορία την κόρη της και η μαμά του Λίο την προέτρεψε να ρίξει μια ματιά έξω από το παράθυρο.

ΝΤΟΥΠ. Η καινούρια μπλε μπάλα γκέλαρε στον τοίχο και ο Λίο την κοντρόλαρε με το στήθος του, την άφηνε να γλιστρήσει στα πόδια του, την έστρωνε με μαεστρία από το δεξί στο αριστερό και... ΝΤΟΥΠ.

Η γιαγιά Σέλια στράφηκε προς την κόρη της. «Φοβάται να παίξει με τα μεγάλα παιδιά...» ψιθύρισε. «Πιστεύει ότι είναι μικροκαμωμένος και όχι αρκετά καλός. Όμως εγώ νομίζω ότι παραείναι καλός για να παίξει μαζί τους. Δες το στίλ του!»

Η μαμά του Λίο κοίταξε ξανά. ΝΤΟΥΠ.

«Τη λατρεύει αυτή την μπάλα. Το ήξερα» είπε η γιαγιά Σέλια με ένα μεγάλο χαμόγελο.

ΝΤΟΥΠ.

*Ο Πίμπε και ένα όνειρο*

Εκείνη τη νύχτα ο Λίο έκρυψε την καινούρια του μπάλα κάτω από τα σκεπάσματα του κρεβατιού του. Όταν ο πατέρας του μπήκε στο δωμάτιο για να του πει καληνύχτα, πρόσεξε δίπλα στον Λίο έναν μεγάλο στρογγυλό όγκο. «Ποιος είναι ο φίλος σου;» ρώτησε ο πατέρας του Λίο.

Ο Λίο χασκογέλασε αμήχανα και τράβηξε τα σκεπάσματα αποκαλύπτοντας την ολοκαίνουρια μπάλα του.

Έπειτα από έναν χρόνο, όταν ο πατέρας του Λίο μπήκε στο δωμάτιό του, ο Λίο τον περίμενε. Η μπλε μπάλα του ήταν δίπλα του, σκισμένη και ξεφτισιμένη από χιλιάδες κλοτσιές στους κακοτράχαλους δρόμους του Ροζάριο.

«Ελπίζω να καθάρισες αυτό το πράγμα από τη σκόνη πριν το βάλεις στο κρεβάτι σου» είπε ο Χόρχε, παριστάνοντας ότι τον μαλώνει.

«Είναι πεντακάθαρη, μπαμπά» είπε ψέματα ο Λίο, διώχνοντας βιαστικά τη σκόνη που είχε πέσει από την μπάλα στο πάτωμα.

Ο Χόρχε έκανε ότι δεν τον είδε και κάθισε στην άλλη πλευρά του κρεβατιού. «Είπες την προσευχή σου;»

«Ναι, μπαμπά» είπε ο Λίο. «Ζήτησα από τον Θεό να με κάνει ψηλό».

Ο Χόρχε κοίταξε προσεκτικά για μια στιγμή τον γιο του. Υπέφερε όταν άκουγε τον Λίο να μιλάει για το πόσο μικρόσωμος ήταν. Ένωθε υπεύθυνος και επιθυμούσε περισσότερο από το καθετί να βρεθεί η αιτία. «Κι εγώ, Λίο» αποκρίθηκε, κι έπειτα σκέφτηκε κάτι: «Έχεις ακούσει ποτέ τα άλλα παιδιά να μιλάνε για τον Πίμπε;» ρώτησε.

«Το Αγόρι;»

«Ναι, αυτό σημαίνει η λέξη, αλλά ο θρύλος του Πίμπε είναι κάτι περισσότερο από αυτό που κρύβουν οι λέξεις και οι σημασίες τους. Είναι ένα αγόρι από την Αργεντινή που μαθαίνει να παίζει ποδόσφαιρο στους δρόμους, όπου μόνο όσοι ξέρουν να ντριπλάρουν καλά την μπάλα μπορούν και να την κρατήσουν» συνέχισε ο Χόρχε.

«Όπως ο Μαραντόνα;» ρώτησε ο Λίο.

«Ακριβώς, όπως ο Μαραντόνα» απάντησε ο Χόρχε. «Στην πραγματικότητα, ο Μαραντόνα είναι ο Πίμπε της εποχής μας».

«Η ιστορία που μου λες είναι για τον Μαραντόνα;» ρώτησε τον πατέρα του ο Λίο.

«Όχι, γιε μου» είπε χαμηλόφωνα ο Χόρχε. «Αυτή η ιστορία είναι για σένα».

Αυτό ευχαρίστησε πάρα πολύ τον Λίο, επειδή ήταν



όνειρό του να μεγαλώσει, να γίνει επαγγελματίας ποδοσφαιριστής και να έχει τον μεγάλο Μαραντόνα για προπονητή του. Χαμογέλασε στον πατέρα του κι έκλεισε τα μάτια του. Και καθώς ο Χόρχε συνέχισε να αφηγείται την ιστορία του, ο Λίο βυθίστηκε για ύπνο και αμέσως είδε το πιο όμορφο όνειρο της ζωής του.

Ήταν ένα όνειρο που έβλεπε για πρώτη φορά. Στο όνειρο αυτό είναι πέντε χρονών. Βρίσκεται στη γειτονιά του κοντά στο σπίτι του, στον αριθμό 525 της οδού Εστάδο ντε Ισραέλ στο Ροζάριο. Στήνει την μπάλα στην άδεια αλάνα πίσω από το σπίτι τους, όπου μαζεύονται για να παίξουν ποδόσφαιρο. Αμέσως βλέπει ότι ο τερματοφύλακας είναι το είδωλό του, ο Ντιέγκο Μαραντόνα, που φοράει μια μαύρη ποδοσφαιρική φανέλα. Ο Μαραντόνα στέκεται στο κέντρο της εστίας που ορίζεται από δύο ξύλινους πασσάλους. Ο Λίο ξαφνιάζεται τόσο βλέποντας τον Μαραντόνα, που σταματάει, όμως ο Μαραντόνα τού φωνάζει: «Μη σταματάς, Λίο! Δοκίμασε την τύχη σου! Αυτό το παιχνίδι είναι δικό σου, Πίμπε!»

Ο Λίο πετάει την μπάλα μπροστά, ξεκινάει ένα σλάλομ στο γήπεδο κρατώντας την κολλημένη στο αριστερό του πόδι, έπειτα κάνει μια προσποίηση ότι θα πάει δεξιά και εξαπολύει έναν κεραυνό με το αριστερό που περνάει πάνω από το κεφάλι του Μαραντόνα και καταλήγει στα δίχτυα περνώντας λίγο πιο κάτω από το οριζόντιο δοκάρι.

Ο Λίο σηκώνει θριαμβευτικά τα χέρια του στον αέ-

ρα και κοιτάζει τον Μαραντόνα περιμένοντας να τον δει νευριασμένο που δεν μπόρεσε να πιάσει το σουτ. Όμως ο Μαραντόνα χαμογελάει.

«Σπουδαία ενέργεια, Λίο! Μαγικό! Λα Νουέστρα!» λέει ο Μαραντόνα σηκώνοντας τον Λίο και πετώντας τον ψηλά στον αέρα. Αντί να πέσει, ο Λίο κολυμπάει στον ουρανό. Κοιτάζει τον Μαραντόνα που γίνεται όλο και πιο μικρός. Φωνάζει για τελευταία φορά στον Λίο: «Είσαι στ' αλήθεια ο Πίμπε!»

Ο όποιος φόβος εγκαταλείπει τον Λίο όταν ακούει τον Μαραντόνα να λέει αυτά τα λόγια. Ο Λίο τού φωνάζει: «Νόμιζα ότι εσύ ήσουν ο Πίμπε!»

«Είμαι, Λίο! Όμως ο επόμενος είσαι εσύ!» ακούγεται η φωνή του Μαραντόνα μέσα από τα σύννεφα. «Ο επόμενος είσαι εσύ, Λίο!»

Ο Λίο δεν μπορεί να το πιστέψει. Σηκώνει το βλέμμα του και κοιτάζει τον ήλιο, ενώ συνεχίζει να αιωρείται μέσα από τα σύννεφα. Κολυμπάει ανάμεσά τους όπως όταν έκανε μέσα στην μπανιέρα και ο ήλιος είναι τόσο λαμπερός, που τον ξυπνάει.

Ο Λίο βρισκόταν ανάσκελα στο κρεβάτι του κολυμπώντας ανάμεσα στις κουβέρτες λες και είναι σύννεφα, ενώ η ξεφτισμένη μπάλα που πήρε δώρο στα γενέθλιά του ήταν στην άλλη άκρη του δωματίου, κάτω από το παράθυρο. Ήταν πρωί πια. «Απίστευτο!» φώναξε ο Λίο, οπότε η μητέρα του και η γιαγιά Σέλια όρμησαν τρέχοντας μέσα στο δωμάτιο.

«Τι είναι απίστευτο;» ρώτησε η γιαγιά Σέλια.

«Το όνειρό μου! Ήταν το καλύτερο όνειρο που έχω δει μέχρι σήμερα!» είπε ο Λίο.

«Ωραία. Μπορείς να μου το διηγηθείς καθώς θα πηγαινουμε στην Γκράντολι» είπε η γιαγιά Σέλια.

«Στην Γκράντολι!» φώναξε ο Λίο πηδώντας από το κρεβάτι του και ρίχνοντας τα καλύμματα πάνω από τη γιαγιά Σέλια. «Θα πάμε να τους δούμε να παίζουν;»

Η γιαγιά Σέλια έδιωξε την κουβέρτα από πάνω της και έσιαξε τα μαλλιά της. «Αυτό θέλεις να κάνεις στην Γκράντολι; Μόνο να βλέπεις;»

Ο Λίο κούνησε το κεφάλι του. «Όχι! Θέλω να παίξω!» είπε με μάτια ορθάνοιχτα από λαχτάρα.

«Έτσι μπράβο!» αποκρίθηκε η γιαγιά Σέλια.

«Όμως» είπε ο Λίο κουνώντας το κεφάλι του. «Δεν μπορώ να παίξω στην Γκράντολι!»

«Μπορείς και παραμπορείς, Λίο» είπε η γιαγιά Σέλια. «Δεν το ξέρουν ακόμα, αλλά χρειάζονται έναν παίκτη σαν κι εσένα. Δεν σε δοκιμάζουν κάθε μέρα αν είναι να παίξεις στη χειρότερη ομάδα της πόλης!»

## *Η χειρότερη ομάδα της πόλης*

«Μα, βρε γιαγιά, για ποιο λόγο θέλεις να παίξω στη χειρότερη ομάδα του Ροζάριο;» ρώτησε ο Λίο, σηκώνοντας σκόνη με τα ξεφτισμένα του παπούτσια καθώς έπαιζε την μπάλα πέρα δώθε από το δεξί στο αριστερό του πόδι, ανηφορίζοντας τον δρόμο προς το γήπεδο της Γκράντολι. Απείχε μόνο λίγα τετράγωνα από το σπίτι του Λίο. Το πρωινό ήταν ζεστό, όπως τα περισσότερα πρωινά στο Ροζάριο, αλλά ο Λίο ένιωθε ότι υπήρχε κάτι διαφορετικό στην ατμόσφαιρα. Κάτι ξεχωριστό.

«Όλοι ξέρουν ότι η Γκράντολι είναι η χειρότερη ομάδα της πόλης» είπε η γιαγιά Σέλια.

«Και λοιπόν;» ρώτησε ο Λίο. «Εγώ το μόνο που θέλω είναι να παίξω».

«Καλά» είπε η γιαγιά Σέλια χαμογελώντας αινιγματικά. «Μπορεί να είναι καλό για σένα που τα πάνε τόσο άσχημα».

«Αλήθεια;» Ο Λίο είχε μπερδευτεί.

«Ναι. Μια κακή ομάδα χρειάζεται έναν σπουδαίο παίκτη, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, αλλά ποιον;» ρώτησε ο Λίο.

Η γιαγιά Σέλια χαμογέλασε. «Εσένα, Λίο. Εσένα χρειάζονται. Δεν μπορούν να φανταστούν πόσο καλός παίκτης είσαι» συνέχισε η γιαγιά Σέλια. «Και θα τους το δείξουμε».

Το πρόσωπο του Λίο έλαμψε.

«Θα μιλήσω στον προπονητή» είπε η γιαγιά Σέλια.

«Και τι θα γίνει αν δεν με πάρει στην ομάδα;» είπε ο Λίο νιώθοντας έναν κόμπο στον λαιμό του.

«Πίστεψέ με, θα σε πάρει» είπε η γιαγιά Σέλια.

Περπατούσαν στις όχθες του ποταμού Παρανά και ο Λίο μύριζε το λασπωμένο νερό και το σιτάρι από το πλοίο που είχε ξεκινήσει από ένα κοντινό λιμάνι και κυλούσε προς τη θάλασσα ακολουθώντας το ρεύμα του ποταμού. Το γήπεδο που ήταν η έδρα του Ποδοσφαιρικού Συλλόγου Γκράντολι δεν θα αργούσε να φανεί. Ο Λίο ένιωθε την καρδιά του να χτυπάει πιο γρήγορα. Έτσι ένιωθε κάθε φορά που σκεφτόταν το ποδόσφαιρο.

Το γήπεδο της Γκράντολι ήταν τραχύ και ανώμαλο. Οι δύο ομάδες έπαιζαν ένα φιλικό προπόνησης και έτρεχαν μπρος πίσω κλοτσώντας ψηλά τη σκόνη, αλλά το να βλέπει τους άλλους να παίζουν δεν ικανοποιούσε τον Λίο ούτε στο ελάχιστο, όσο το να παίζει ο ίδιος. Άρπαξε το συρματόπλεγμα του φράχτη με τα δυο του χέρια και σφήνωσε τη μύτη του σε μια από τις τρύπες χωρίς να παίρνει στιγμή τα μάτια του από την μπάλα.

«Μείνε εδώ, Λίο. Πάω να πω δυο λόγια στον προπονητή» είπε η γιαγιά Σέλια.

«Εντάξει, αλλά είμαι πολύ μικροκαμωμένος για να παίξω με αυτά τα παιδιά» αποκρίθηκε, με τα μάτια του καρφωμένα στον αγωνιστικό χώρο. «Είναι όλοι τους πολύ ψηλότεροι από μένα».

Η γιαγιά Σέλια τον έπιασε και τον κοίταξε στα μάτια. «Πόσα παιδιά βλέπεις εκεί έξω;» ρώτησε.

Ο Λίο άρχισε να μετράει. «Έντεκα στη μία ομάδα και δέκα στην άλλη» είπε.

«Ορίστε». Η γιαγιά Σέλια χαμογέλασε στον εαυτό της. «Η μία ομάδα έχει έναν παίκτη λιγότερο. Θέλεις να πετύχεις, Λίο;» ρώτησε.

Ο Λίο έγνεψε καταφατικά.

«Μόνο αν δεν τα παρατήσεις μπορείς να πετύχεις. Σκοπεύεις να τα παρατήσεις;»

Ο Λίο κούνησε αρνητικά το κεφάλι του.

Η γιαγιά Σέλια τον κοίταξε με ένα μεγάλο χαμόγελο, του χάιδεψε τα μαλλιά κι έπειτα έφυγε για να μιλήσει στον προπονητή. Ο Λίο την είδε να απομακρύνεται και έστρεψε ξανά την προσοχή του στο παιχνίδι.

Η γιαγιά Σέλια βρήκε τον κόουτς Απαρίσιο στην πλάγια γραμμή. Ίδρωσε ακατάσχετα και βημάτιζε νευρικά μπρος πίσω. Γυρίζοντας βρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο με τη γιαγιά Σέλια. Προσπάθησε να την παρακάμψει, αλλά εκείνη του έκλεισε τον δρόμο. «Μπορώ να σε βοηθήσω σε κάτι, Σέλια;» είπε λαχανιάζοντας.

«Κρίμα που έχεις έναν παίκτη λιγότερο, Άπα. Δεν φτάνει που τα πράγματα είναι χάλια, έτσι γίνονται χειρότερα» είπε.

«Πώς το κατάλαβες ότι μου λείπει ένας παίκτης;» ρώτησε.

«Μου το είπε ο εγγονός μου» απάντησε εκείνη, δείχνοντας με το δάχτυλό της λίγο πιο πέρα στον φράχτη.

Ο κόουτς Άπα κοίταξε προς την κατεύθυνση που έδειχνε το δάχτυλό της και σήκωσε το φρούδι του προς το μέρος της. «Το μόνο που βλέπω είναι ο μικρός Λίο» είπε.

«Καλά, δεν έχεις ιδέα πόσο χάλια είναι η ομάδα σου;» ρώτησε δηγκτικά.

«Έλα τώρα, Σέλια» παραπονέθηκε ο κόουτς Άπα. «Μου λες δηλαδή να βάλω στο παιχνίδι τον Λίο;»

«Γιατί όχι;» ρώτησε η Σέλια, χαρίζοντάς του ένα από τα πιο ωραία χαμόγελά της.

«Επειδή είναι μικρόσωμος. Τα υπόλοιπα αγόρια είναι μεγάλωσωμα, θα τον λιώσουν. Κι έπειτα θα πρέπει να τα βγάλω πέρα με τα κλάματα, τα κοψίματα και τους μάλωπες – και με σένα» της είπε ο κόουτς Άπα χωρίς αναστολές.

Όμως η γιαγιά Σέλια βρισκόταν ήδη δυο βήματα μπροστά του. «Αν βγάλει άχνα, θα μπω μέσα και θα τον πάρω από το γήπεδο εγώ η ίδια» του είπε με αυτοπεποίθηση.

«Θα τον κατασπαράξουν...» είπε ικετευτικά ο Άπα, βλέποντας τον Λίο πίσω από τον φράχτη να παίζει με την μπάλα.

«Σου έχω πει ποτέ ψέματα;» ρώτησε η Σέλια. Ο Άπα την κοίταξε κατάματα και κούνησε το κεφάλι του.

«Τότε δώσ' του μια ευκαιρία. Δεν θα το μετανιώσεις» αμύνθηκε με πολλή σιγουριά η γιαγιά Σέλια.

Ο κόουτς Άπα την κοίταξε και φάνηκε να ενδίδει. «Παραδίνομαι. Δεν μπορώ να τα βγάλω πέρα μαζί σου, Σέλια».

Η γιαγιά Σέλια τού έσκασε ένα χαμόγελο. «Μόλις τα κατάφερες».

Ο Άπα συνόδευσε απρόθυμα τον Λίο στον αγωνιστικό χώρο και τον τοποθέτησε στη μεσαία γραμμή για να τον προφυλάξει.

«Μην τον παίζετε σκληρά» είπε στους παίκτες. «Είναι καινούριος».

Ο αρχηγός της ομάδας έκανε ένα βήμα μπροστά. Είχε το διπλάσιο ύψος από τον Λίο. «Καινούριος; Μα αυτός είναι μωρό!»

«Δεν είναι μωρό» είπε ο Άπα. «Είναι απλώς μικρόσωμος». Το είπε μέσα από τα δόντια του, φροντίζοντας να μην τον ακούσει ο Λίο. «Τώρα γύρνα στο γήπεδο και κάνε αυτό που σου είπα».

Ο αρχηγός της ομάδας έγνεψε συμφωνώντας, έτρεξε πίσω στον αγωνιστικό χώρο και το παιχνίδι ξανάρχισε.

Ο κόουτς Άπα επέστρεψε στην πλάγια γραμμή και η γιαγιά Σέλια βρέθηκε άλλη μια φορά κοντά του. Εκείνος την κοίταξε και σήκωσε το ένα φρύδι του.

Ο Λίο βρισκόταν στο γήπεδο χωρίς να ξέρει τι να κάνει. Οι αμυντικοί και οι μέσοι έτρεχαν προς όλες τις κατευθύνσεις. Κοίταξε γύρω του κι έπειτα τα μάτια του καρφώθηκαν στην μπάλα. Βρισκόταν στην άλλη άκρη



του γηπέδου, κοντά στην πλάγια γραμμή. Τα γόνατά του έτρεμαν, φοβόταν πολύ.

«Τρέξε, Λίο!» φώναξε η γιαγιά Σέλια από την πλάγια γραμμή. «Πάρε την μπάλα!»

Ο Λίο αφυπνίστηκε, διέσχισε τρέχοντας τον αγωνιστικό χώρο και κατάφερε να φτάσει κοντά στην μπάλα. Όμως κανένας δεν του έδινε πάσα. Για τους νέους του συμπαίκτες ήταν σαν αόρατος.

Όμως ο Λίο δεν το έβαλε κάτω. Όρμησε στην αντίπαλη άμυνα και άρχισε αμέσως να μαρκάρει τον αντίπαλο που είχε στην κατοχή του την μπάλα. Ήξερε εκ των προτέρων τι σκόπευε να κάνει ο άλλος παίκτης. Και όταν ο αντίπαλος προσπάθησε να περάσει την μπάλα ανάμεσα από τα πόδια του Λίο, εκείνος έκλεισε αμέσως το άνοιγμα και την πήρε στην κατοχή του. Έριξε μια γρήγορη ματιά γύρω του. Απείχε περίπου είκοσι μέτρα από την εστία!

«Σέντρα!» φώναξε ο κόουτς Άπα.

Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου ο Λίο πάγωσε. Έχοντας την μπάλα στα πόδια του, αμέσως ηρέμησε. Σταμάτησε να σκέφτεται. Ήξερε τι να κάνει. Ήταν περικυκλωμένος από αμυντικούς, αλλά τους απέφυγε όλους και βγήκε μπροστά, με την μπάλα κολλημένη στα πόδια.

Ο κόουτς Άπα είχε πλησιάσει τη γιαγιά Σέλια στον φράχτη, στράφηκε προς το μέρος της, έσπρωξε το καπέλο στο κεφάλι του προς τα πίσω και ξεφύσησε. «Το είδες αυτό; Δεν μπόρεσαν να τον ρίξουν! Είναι σαν

ψύλλος, δεν μπορείς να τον ξεφορτωθείς με τίποτα...» μουρμούρισε.

Η γιαγιά Σέλια τίναξε προς τα πίσω το κεφάλι της μόλις το άκουσε αυτό. «Ψύλλος;» είπε. «Μου αρέσει αυτό».

Ο πρώτος αμυντικός, εκείνος που είχε χάσει την μπάλα, προσπάθησε να του κάνει τάκλιν. Ο Λίο χαμογέλασε. Εύκολα πράγματα. Έγειρε ελαφρά προς τα αριστερά κι έπειτα πέρασε έναν δεύτερο αμυντικό με μια περίτεχνη αριστερή ντρίπλα. Δεν μπορούσε να δει τον φόβο στα μάτια του τερματοφύλακα, ακόμα ήταν πολύ μακριά. Επιπλέον, δεν ήξερε ότι οι αμυντικοί έρχονταν γρήγορα καταπάνω του από πίσω. Είδε το άνοιγμα και έστειλε ψύχρασμα την μπάλα ανάμεσα στα πόδια του τερματοφύλακα, με ένα αριστερό συρτό σουτ. Δεν μπορούσε να ακούσει τις ζητωκραυγές. Το μόνο που άκουγε ήταν η γιαγιά του που φώναζε το όνομά του. Κοίταξε προς τις κερκίδες και όταν την είδε χαμογέλασε. Έπειτα σήκωσε τα δυο του δάχτυλα στον αέρα σαν να ήθελε να πει: «Αυτό ήταν για σένα, γιαγιά».

Ήταν πολύ μακριά για να δει τα δάκρυα χαράς που κυλούσαν από τα μάτια της.

Τα επόμενα είκοσι λεπτά ο κόουτς Άπα έτρεχε πάνω κάτω στην πλάγια γραμμή, φωνάζοντας εντολές και υπαγορεύοντας την τακτική της ομάδας. Κοίταξε προς τον φράχτη όπου είχε αφήσει τη γιαγιά Σέλια και την είδε να του χαμογελάει. Τη φώναξε δίπλα του για όλη την υπόλοιπη διάρκεια του αγώνα κι όταν ο Λίο έβαλε το

πέμπτο του γκολ πια, σιγουρεύοντας τη νίκη, ο κόουτς Άπα χάρηκε τόσο πολύ που άρπαξε τη γιαγιά Σέλια και τη φίλησε στο μάγουλο. Κάθε γκολ που έβαλε ο Λίο εκείνη τη μέρα ήταν καλύτερο από το προηγούμενο. Ο Άπα σκέφτηκε, αυτό το παιδί παίζει τόσο φυσικά, τόσο αβίαστα. Τι ταλέντο είχε αυτός ο μικρός ψύλλος! Κάθε πάσα που έφτανε στον Λίο κατέληγε στα δίχτυα.

Τα παιδιά είχαν πέσει πάνω στον Λίο, αγκαλιάζοντας και επευφημώντας τον. Ένωθε αναστατωμένος και αμήχανος. Κανένας δεν του είχε φερθεί έτσι έως τότε, ιδίως παιδιά που δεν γνώριζε.



Μετά το παιχνίδι ο Λίο πλησίασε τη γιαγιά του και τον κόουτς Άπα και ξαφνικά βρέθηκαν περικυκλωμένοι από άλλους γονείς και θεατές που όλοι συνέχαιραν τον Άπα για το νέο ταλέντο που είχε ανακαλύψει.

«Πάμε, Λίο» είπε η γιαγιά Σέλια. «Πρέπει να περάσουμε από το μερκάντο καθώς γυρίζουμε σπίτι».

Καθώς ο Λίο και η γιαγιά έφευγαν, ο κόουτς Άπα φώναξε προς το μέρος τους: «Φρόντισε να έρθει για προπόνηση! Αύριο!».

«Θα έρθει» του είπε η γιαγιά. «Θα είμαστε και οι δυο μας εδώ στις τέσσερις ακριβώς».

Το πρόσωπο του Άπα έλαμψε και στράφηκε προς τους γονείς γύρω του. «Δεν πρόκειται να βγάλω ποτέ αυτό το παιδί από το γήπεδο!»